

SARAH UNDERWOOD

DENİZE
SÖYLEDİĞİMİZ
YALANLAR

Çeviren: Duygu Yazıcı

Eksik Parça Yayınları

Denize Söylediğimiz Yalanlar
Sarah Underwood
HarperCollins Yayıncı tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
Lies We Sing To The Sea
Copyright © Sarah Underwood, 2025

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çeviren: **Duygu Yazıcı**
Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**
Son Okuma: **Ayşegül Yazmacı**
Sayfa Tasarımı: **Sude Akbaş**
Kapak Uygulama: **Artemis İren**
Orijinal Kapak Görseli: **Micaela Alcaino**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5874-55-9

Türkçe yayın hakları, Anna Jarota Agency aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Instagram: [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
Facebook: [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
YouTube: [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
TikTok: [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
X: [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Sarah Underwood Devon, İngiltere’de büyüdü. Uzman bir veri bilimcisi olan Underwood, Londra Imperial College’da Bilgisayarlı Biyomühendislik alanında yüksek lisansını ve Cambridge Üniversitesi’nde Nüfus Sağlık Bilimleri alanında doktora derecesini almıştır. Şu anda Oxford Üniversitesi Büyük Veri Enstitüsü’nde çalışmaktadır.

İlk romanı *Denize Söylediğimiz Yalanlar*, *New York Times*, *indie* ve uluslararası çok satanlar listesine girmiştir. İkinci romanı *Gentlest of Wild Things* Ağustos 2024’te yayımlandı.

Annem için, her şey için

“Ölüm sana denizden gelecek ve sen yaşlanıp huzura kavuştuğunda yaşamın yavaş yavaş tükenecek ve halkın seni kutsayacak. Söylediğim her şey gerçekleşecek.”

Hmeros, *Odysseia*

BİR KAPANA KISILAN TARLA KUŞLARI

Leto

SESSİZ BİR HİZMETÇİ, LETO'NUN SAÇLARINI idamı için gösterişli bir taç şeklinde örmüştü.

Küçük odanın kaba taş döşeli zemininde diz çöktüğünde Leto'nun dizleri sızladı. Çoktan oluşmuş morluklar dışında bitkin olan kolları, onları bileklerinden arkasında bağlayan ipe karşı direniyor ve kasılıyordu.

Hizmetçi, Leto'nun başını yana doğru çevirdi ve saçlarına bir tel toka daha taktı. Tokanın keskin metali kafa derisine sürtünürken, koyu renk saçlarının kalın tellerini de geriye doğru çekti. Leto dişlerini sıktı ve gözlerini sertçe yumarak kapının önünde nöbet tutan iri yarı muhafızın bakışlarından öfkeyle kaçındı. Adam tamamen zırhlıydı, belinde bir kılıç vardı ve yüz hatları parlayan gümüş bir miğferle gizlenmişti.

Leto, adama bakmak yerine gözlerini şöminenin titrek ışığına dikti. Yanan tütsünün kokusu, boğucu bir sisin içinde asılı duruyor ve odayı bunaltıcı bir sıcaklıkla dolduruyordu. Ter, boynundan aşağıya, derisinin üzerinde beliren ve onu katledilmek üzere işaretleyen korkunç siyah pulların üzerinden akıyor ve elbisesinin yakasının altında kayboluyordu. Yüzünü çevreleyen özenle toplanmış bukleler, şimdiden nemli ve kabarıktı.

Ne kurban ama. Bu acı bir düşünceydi. Belki de Poseidon o kadar iğrenirdi ki onu geri gönderirdi.

Göz ucuyla, ağzı tokalarla dolu, kaşları çatık hizmetçinin keten kaplı bir sepetten bir avuç dolusu küçük beyaz çiçeği yere boşaltmasını izledi. Hizmetçi, her çiçekte ezilmiş yaprak olup olmadığını dikkatle kontrol ettikten sonra onları Leto'nun alnındaki örgülerin arasına ustalıkla yerleştirmeye başladı.

Yıllardır ilk kez biri Leto'nun saçını yapıyordu.

Gerçi böyle özenli saç modelleri yapmak için çok az fırsat vardı. Leto'nun annesi, Leto on yaşındayken ölmüştü. Birkaç yıl sonra babası da ölünce Leto kendi parasını kazanmak zorunda kalmıştı. İlk başlarda iş bulmak zor olmamıştı –İthaka'nın sıradan halkı hâlâ son Kraliyet Kâhini'nin evine akın ediyordu– ama Leto bu konuda annesinin yeteneğine sahip değildi ve Apollon'un ona bahsettiği geleceğe dair birkaç kısa kesit, çileden çıkaracak kadar belirsizdi. Geriye kalan müşterileri, bir tavşanın gösterişli bir şekilde katledilmesi ya da Leto'nun kısa sürede mükemmelleştirdiği sert göz devirmeleriyle tatmin edilebilecek kişilerdi. Bunların sayısı fazla değildi ama Leto'yu aklıktan kurtarmaya yetecek kadar gümüş ödüyorlardı.

Saçlarına gelince, uzun tutamları yüzünden uzak tutmak için bir kurdele normalde yeterli olurdu, ancak bunun, saçlarının idam ipinin düğümüne takılmasını engellemeyeceğini tahmin ediyordu.

Bu örgü, diye düşündü kendi mantığına kısa bir süreliğine şaşıarak, çok daha iyi bir iş çıkarır.

Kapının sert bir şekilde çalınması, odanın içinde oluşan sessizliği bozdu. Hizmetçi ayağa kalktı ve ellerini Leto'dan uzaklaştırarak endişeyle muhafıza doğru baktı. Muhafız bir milim bile kıpırdamamıştı.

“Çabuk olun.” Muhafız, Leto'nun gelişinden beri ilk kez konuşmuştu. Sesi alçak, pürüzlü ve garip bir şekilde düzdü. “Vakit neredeyse geldi.”

Hizmetçi başını salladı ve bir avuç çiçek daha aldı.

Leto'nun kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ona giydirdikleri tören elbisesinin yumuşak kumaşının altında kalbi hızla atmaya başladı ve kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındı. Ağır ve nahoş bir şey, göğsünün üzerine büyük bir ağırlık gibi yerleşti, ciğerlerini sıktı, nefesini kesti.

Bu mobilyasız odaya kapatılmışken zamanı takip etmek imkânsızdı. Kuş sesleri ve küçük pencereden içeri süzülen ilk ılık huzmeleri Leto'ya güneşin doğduğunu haber vermenin ötesinde başka bir bilgi vermemişti. Hâlâ sabahın erken saatleri olabilirdi.

Ama şimdi... *Vakit neredeyse geldi.* Leto, neyin zamanının geldiğini çok iyi biliyordu. Kurban etme öğle vakti, ekinoks güneşi gökyüzünde zirveye ulaştığında gerçekleşirdi.

Korktuğu şey, ölmek değildi çünkü uzun zamandır bu fikre karşı kendini hazırlamıştı. Korktuğu şey, ölümün ötesinde yatan şeydi.

On yedi yıllık hayatı boyunca kesinlikle dikkat çekici olmayan bir yaşam sürmüştü. Bazı batıl inançlı kasaba sakinleri hâlâ onun mistik güçlerini konuşuyordu. Mistik güçleri olduğu doğrudu ama Leto hiçbir canavarı yenmemiş, hiçbir suçluyu engellememiş, hiçbir hilekârı alt etmemişti. Sadece *iki kez* öpülmüştü. Onu bekleyen öbür dünya acımasız bir yer olmayacaktı çünkü lanetlenmesini gerektirecek kadar çok şey yaşamaya vakti olmamıştı ama kendisini Perseus, Herkül ya da Odysseus gibi cesur kahramanların arasında bulamayacağı kesindi. Annesini bir daha göremeyecekti.

Apollon ona kendi ölümünü görme lütfunda bile bulunmamıştı; muhafızlar onu almaya gelmeden önceki gece rüyasında altın sarısı saçları ve deniz gibi gözleri olan bir kız görmüştü.

Yüce bir insan olmakla ilgili düşünceleri boş ve aptalcaydı elbette. Yine de kahramanlık hikâyelerini ağzı açık dinleyen küçük kızların yaptığı gibi, bir gün kendisinin de olağanüstü biri olarak hatırlanacağını ummuştu.

Boynunun etrafındaki pulların sızısını hâlâ hissedebiliyordu. Sadece birkaç gün önce ortaya çıkan ve her şeyin bir anda değişmesine neden olan o işaret. Gerçek apaçık ortadaydı; Poseidon onu seçmişti. Bundan kaçış yoktu. Artık kimse onu hatırlamayacaktı.

Bir an için hangi komşusunun pulları fark ettiğini ve onu kraliyet muhafızlarına ispiyonladığını merak etti. Onları suçlayamazdı; kendi kaderi çoktan çizilmişti ve en azından aldıkları ödül onlara ekmek parası olarak birkaç gümüş daha kazandıracaktı.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha sertti, hizmetçi son bir toka daha taktı.

“Tanrı aşkına,” diye tersledi muhafız. “Bitmedi mi?”

“Son bir şey kaldı,” dedi hizmetçi. Bu kez sepetin içine uzandığında, kabaca düğüm düğüm yapılarak bir halka hâline getirilmiş deri bir ip çıkardı. Ortasından küçük bir gümüş para sarkıyordu. Leto şekli hemen tanıdı. Bir obol¹. “Charon için.” dedi hizmetçi ciddiyetle.

Leto bunu bekliyordu ama yine de metalin görüntüsü midesi-ni bulandırdı. Ölüler geleneksel olarak parayla gömülürdü; bu tek obol, Leto’nun ruhunu Styx ve Acheron nehirlerinden geçirecek olan kayıkçıya ödeme olarak verilecekti. Leto’nun *ölü* ruhunu geçirecek olan kayıkçıya.

Hizmetçi kolyeyi Leto’nun saç örgülerinin üzerinden dikkatlice geçirdi. Leto, kolyenin elbisenin altına, göğüslerinin arasındaki çukura düştüğünü hissetti. Dudağını ısırды; metal soğuktu, soluk kumaşın kıvrımlarının altında durduğu yerde ürkütücüydü.

Hizmetçi elindeki tokalar ve ezilmiş yapraklarla dolu sepeti karıştırarak doğrulurken, muhafız alaycı bir şekilde dudak büktü. “Eşyalarını topla. Sana dışarı kadar eşlik edeceğim.” Belki de adam batıl inançları olan biri değildi. Deri kordona küçümseyerek baktı ve Leto’nun kendisini izlediğini fark edince ona sinsi, alaycı bir sırıtış fırlattı.

Leto ürperdi. Tam bu sırada, gözleri güneş ışığının ani bir yansımaya takıldı. Bu yansımanın, parlayan bir bıçağın düz kısmından kaynaklandığını fark etti. Hizmetçinin tuniğinin sarı kumaşı muhafızın görüş alanını kapatmıştı ve tuniğin arkasında bir kutu dolusu dikiş iğnesi ile gümüş bir makas vardı.

Makasa bakarken Leto’nun nabızı hızlandı ve şansına inanmakta güçlük çekti. Hizmetçinin bunları nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu. Ama makasın bıçakları yeni görünüyordu; keskin ve parlaktılar ve baş belası ipleri kesmek için mükemmeldiler. Tanrılar on birinci saatte Leto’ya bir can simidi uzatmıştı.

“Hadi bakalım,” diye homurdandı muhafız hizmetçiye. Leto’nun kafası tekrar yukarı kalktı. “Bitti mi?”

Leto’nun gözleri ikisi arasında gidip geldi. Hizmetçi öne doğru bir adım atar atmaz –ya da, Tanrı korusun, arkasını döner dönmeyiz– ya kendisi ya da muhafız düşen makası fark edecekti.

¹ Yunan parası Drahmi’nin 1/6’sı, gümüş meteliklidir. (e.n.)

Leto anlık bir karar verdi.

Kendini makasın üzerine attı ve makası kat kat olan eteğinin altına gizledi. “Beni bırakma!” diye haykırdı. “Ölmem izin verme!”

Hizmetçi, oyuncak bebek gibi olan yüz hatlarını kaplayan sıkıntıyla döndü ve yerde yatan Leto’yu görünce irkildi. “Ben...” diye başladı, Leto’ya doğru uzanarak.

“Lütfen!” diye bağırdı Leto, vücudunu bir o yana bir bu yana savurarak. Hizmetçi çok yaklaşırsa unutulmuş makası hemen fark edecekti. Leto gözlerinden çılgınca yaşlar akıttı ve köşeye sıkışmış bir köpek gibi dişlerini sıktı. “Ölmek istemiyorum!”

Hizmetçi inleyen bir ses çıkardı.

“Pekâlâ. Bu kadar yeter.” Muhafız yerinden ayrıldı ve aralarındaki mesafeyi iki büyük adımda katetti. “Sen,” dedi ağır elini hizmetçinin omzuna koyarak, “dışarı çık. Koridorda bekle. Bununla ben ilgileneneğim.” Adamın ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Hizmetçi çiçek sepetini göğsüne bastırarak oradan uzaklaştı.

“Ve sen,” Muhafız, Leto’ya umursamaz bir şekilde baktı. “Kendini topla,” diye tersledi. “Biraz haysiyetli ol.”

Leto adamların göz göze geldi ve kederli bir çığlık daha attı.

Muhafız tiksinti dolu bir ses çıkardı. “İyi o zaman,” dedi. “Böyle kal.” Döndü, yarı süpürülmüş zeminden bir toz bulutu kaldırarak ayağını savurdu ve odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı ve Leto yalnız kaldı.

Daha öncesinde, hizmetçi beyaz tören elbisesini Leto’nun çelimsiz vücuduna titizlikle giydirenken, Leto’nun kendisini bağlayan iplere alışmak için zamanı olmuştu. Birkaç dakika boyunca bağlı dirseklerini ve bileklerini deneysel olarak döndürmekle uğraşmış, onları acı verici bir şekilde sıızlatmayan bir pozisyon aramıştı.

Bu sürenin sonunda –ki bu süre zarfında sadece kendini daha fazla kıvrandırmayı başarmıştı– kendini rahatsızlığa teslim etmişti. İpler çok kalın, düğümler çok sıkı ve özenliydi.

Ama şimdi, dikkatsizliği yüzünden cezalandırılacağı şüphesiz olan hizmetçiden sessizce özür dileyerek harekete geçti. Ya da

daha doğrusu, tercih ettiği kadar cesur bir kaçış olmasa da, yuvarlandı, süründü ve kendini acı verici bir şekilde harekete geçirdi.

En zor kısmı makası doğru yere yerleştirmektir. Leto'nun elleri terli ve nemliydi; makasın sapları üzerinde kayıyor ve beceriksizce hareket ediyorlardı. Makasın birden fazla kez yere düşmesine sebep olmuşlardı. Leto, kapının ardındaki koridordan gelen en ufak bir ses duyduğunda olduğu yerde donup kalıyor, nefesini tutup ayak sesleri kesilene ya da farelerin koşuşturması yatışana kadar geri sayıyordu.

Sonunda bıçakları bileğindeki iplere uygun bir şekilde yerleştirmeyi başardı. Ellerini dikkatlice ileri geri hareket ettirdi ve iplerin gevsemeye başladığını hissetti. Kopan her ipin sesi kulaklarına müzik gibi geliyordu, o güne kadar duyduğu en güzel sestiydi bu.

Bir süre sonra ipin en kalın kısmı kesildi. Leto, sahip olduğunu düşündüğünden daha büyük bir güçle son ipleri de kopardı. İpler daha yere düşmeden önce sendeleyerek doğruldu, çıplak ayaklarının üzerinde, dökülmüş süt gibi biriken çok uzun elbisesine neredeyse takılıyordu. Uzun süre diz çökmekten yorgun düşen bacakları titriyor ve neredeyse dizlerinin bağları çözülüyordu. Yönünü şaşırmış bir hâlde ve gerçek bir silahı ya da planı olmadan sendeleyerek kapıya doğru ilerledi, sonra dışarıdaki taşların üzerinden gelen ayak seslerini duyunca durdu.

Peki, tamam. Döndü ve pencereye doğru hamle yaptı; pencereden süzülen ışık onu kendine doğru çağırıyordu.

Ekinlerin filizlendiği ve keçilerin fıçı fıçı süt verdiği bahar henüz gelmemişti. Kış mevsimi Leto'nun karnında sürekli bir açlık hissine neden olurdu ama bugün bunun için minnettardı. Çelimsiz bedeni biraz daha iri olsaydı dar pencereye sıkışıp kalırdı. Bunun yerine – eğildi, büküldü ve kalçalarını taşa o kadar yakın bir şekilde sıyırdı ki eteklerinde kan lekeleri belirdi – pencereden geçmeyi başardı ve kendini seyrek otların ve kuru toprağın üzerine bıraktı. Ayağa kalkmaya çabaladı ve hapishanesi olan büyük taş kütesine baktı.

İthakalı muhafız sabahın erken saatlerinde evinin kapısını kırıarak açtığında ve onu zorla dışarı çıkardığında, dışarısı karanlıktı ve tedbir olsun diye gözlerini de bağlamışlardı. Bu yüzden uyku sersemi zihni, köyü Vathi'nin içinde, oradan da köyü çevreleyen

geniş tepelere doğru katettikleri pek çok dönemeci takip edememişti. Uzak bir zindanda, İthaka'nın geri kalanının kendisini unutabileceği bakımsız bir mağarada tutulduğunu sanmıştı. Ama şimdi nerede olduğunu hemen anladı.

Sert güneş ışığına karşı gözlerini kırıştıran Leto, Vathi'nin kuzey muhafız kulesine öfkeyle baktı. Sonra, boğuk bir tıkırtı sesi duyunca kalbi ağzına gelerek önündeki alanda duran bir grup zırhlı askere baktı. Askerler de yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesiyle ona baktılar.

Bir an için birbirlerine öylece baktılar: Mahkûm ve gardiyanları. Askerlerin çoğunun miğferleri yoktu, ağır kılıç kemerleri ayaklarının dibine atılmıştı. Misafir beklemedikleri belliydi; bazıları yarı uykulu görünüyordu. Belki de *uyuyorlardı*; bu, Leto'nun onları hücrelerinden neden duymadığını açıklardı.

Tek kaçış yolunun korumasız olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Ne kadar da safça umutlanmıştı.

Sonunda askerlerden biri kılıcını yavaşça aldı, ayağa kalktı ve kılıcını Leto'ya doğrulttu. Boğazını temkinli bir şekilde temizledi, "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kahretsin.

Kule büyük bir tepenin üzerindeydi. Leto, Vathi'nin kahverengi eğimli çatılarını görebiliyordu. O kadar yakınlardı ki neredeyse onlara dokunmak için uzanabilirdi. Özgürlük kıskırtıcı bir şekilde yanı başındaydı; onun kendisinden kaçmasına izin veremezdi. Hele ki alternatifi bir hayvan gibi, bir krallık ve onun kendisinden hiçbir şey hak etmeyen sefil kraliyet ailesi için ölmekken. Onlar kendisini bu kadar yüzüstü bıraktıktan sonra olmazdı. Annesini yüzüstü bıraktıktan sonra olmazdı.

Bu yüzden, yakalandığını bilmesine rağmen, bırakın hırpalanmış, yara bere içinde ve gülünç bir tören elbisesi giymiş olmayı, iyi bir gününde bile bir askeri atlatamayacağını bilmesine rağmen, Leto denedi. Aklına gelen her tanrıya dua ederek topuklarının üzerinde döndü ve çıplak ayakla koşmaya başladı.

Ancak dört adım atabilmişti ki bir el onu elbisesinin arkasından yakaladı ve yere fırlattı. Bacağı büküldü ve sertçe üzerine düştü. Çarpmanın etkisiyle acı yükseldi; sanki çok uzaklardan geliyor-

muş gibi kendi çılgınlığını duydu. Kendini ayağa kaldırmaya çalıştı ve sırtına sert bir şey çarpmadan önce dört ayak üzerine kalkmayı başardı. Sonra tekrar yere yığıldı.

“Onu ayağa kaldırın.” diye bağırdı tanıdık bir ses.

Koltuk altından tutan eller Leto’yu biraz kaldırdı. Bacağı kendi ağırlığının altında büküldü ve Leto bir bez bebek gibi gevşekçe sarktı. Bacağında zonklayan ve omurgasını boydan boya kateden acıyla başı dönerken gözlerini kısarak önündeki puslu şekle baktı.

Leto’nun odasındaki muhafız yavaşça önünde diz çöktü. Miğferi yoktu. Açıkta kalan yüzünü Leto’nunkine yaklaştırdı. Kasıtlı bir kinle gülümsedi. Gülümsemesi yanağının ortasından çenesine ve boynuna doğru uzanan ve zırhının göğüs kısmının altında kaybolan büyük yara izini gerdi.

“Ah canım,” diye mırıldandı. Gözleri bulutsuz bir gündeki gökyüzü mavisiydi ve kötülükle parlıyordu. “Kayıp mı oldun?”

Leto’nun hayatında hiç yapmadığı ya da yapmayı hayal etmediği birkaç şey vardı. Ama akşama kadar öleceği neredeyse kesin gibi görüldüğünden, şimdiye kadar sahip olduğu her türlü kendini koruma duygusunu bir kenara bıraktı.

“Geber.” diye hırladı ve adamın suratına tükürdü.

Adamın gülümsemesi kayboldu. Elini geri çekti, sonra da öyle bir hızla ileri savurdu ki, elinin etrafındaki hava ıslık çaldı ve elinin tersiyle Leto’nun suratına sertçe bir tokat indirdi.

Leto’yu destekleyen iki muhafız olmasaydı, Leto geriye doğru yuvarlanıp toprağa düşecekti. Yanağı yandı ve kanın metalik tadını aldı. *Bunu* da adamın yüzüne tükürmeyi düşündü ama kısa süreli tatminin bir darbe daha yemeye değip değmeyeceğini değerlendiremeden muhafız doğruldu ve arkasını döndü.

“Onu sahile götürün,” dedi. “Ölümünü izlemek için ben de orada olacağım.”

İKİ BANA İLHAM VER, İLHAM PERİSİ

Mathias

İTHAKA PRENSİ MATHİAS, YAKLAŞIK BİR hafta sonra, annesi kahvaltıda failin –görünüşe göre bir balıkçıydı– asılacağını haber verene kadar hayatına yönelik son girişimden haberdar olmamıştı.

Mathias “Harika,” dedi kasıtlı bir duraksamadan sonra. Çatalını bir üzüme sapladı ve ona öldürürcesine baktı. “Bu, kızını idam etmeden önce mi olacak, yoksa idam ettikten sonra mı?”

Bu tür girişimler her zaman ilkbahar ekinoksundan önceki haftalarda, yani sabah uyanan kızların uyandıklarında boyunlarında Poseidon’un izini gördükleri haftalarda keskin bir artış gösterirdi. Çaresiz anne babaları, kocaları, kardeşleri, sevgilileri her türlü bıçak ve zehir ile ve bazen de patlayıcılarla saraya gelir ve kraliçe ile oğluna saldırırlardı. Sanki bunun onlara bir faydası olacaktı gibi. Sanki Mathias’ın bu konuda bir söz hakkı varmış gibi.

Mathias üzümü ezerek tabağında püre hâline getirdi.

Annesi dudaklarını büzdü ve bıçağını masaya bıraktı. Salonun saray mensuplarıyla dolup taşmadığı nadir anlardan biriydi. Hiç olmadıkları kadar yalnızdılar, sadece masanın etrafında iki muhafız vardı. Bazen sevgi dolu bazen de öfkeli olan Olympia bile burada değildi. Bu seyirci eksikliği kraliçe’nin biraz daha az sabırlı olduğu, öfkesinin biraz daha çabuk yükseldiği anlamına geliyordu. “Gerçekten, Mathias,” dedi kraliçe sertçe. “Bunu neden yapmamız gerektiğini herkesten çok senin anlaman gerekir. Selene’den sonra...”